

hvor disse mange Sager i det hele Land kunde blive taget op til Prøvelse og til eventuel Afgørelse eller vist tilbage til nærmere Forhandling mellem vedkommende lokale kommunale Institutioner. Det er jo ikke ualmindeligt, at man ude i Landkommunerne tager saaledes paa disse Spørgsmaal. Vi har i Udvalget til Understøttelse for arbejdsløse Fiskere haft akkurat lignende Eksempler fremme. Det viser sig ved Administrationen af denne Lov, at man fra det Udvalgs Side, som sidder her inde i København og afgør Sagerne, altid uvægerligt retter sig efter Indstillingerne fra Sogneraadene og efter de Bemærkninger, som ledsager Andragenderne, det vil sige, at naar et Sogneraad udtaler sig mod en Understøttelse, faar vedkommende ingen Understøttelse, selv om hans Andragende har været nok saa vel motiveret, og den paagældende har været i nok saa stor Trang. Men en saadan Appellinstans er selvfølgelig ganske unyttig. Det skal være en Appellinstans, som vil afgøre Sagen paa Grundlag af egne Undersøgelser, eller som vil forlange særlig Motivering, der kunde være overbevisende for Appellinstansen i de Tvivlsspørgsmaal, som maatte komme frem. I den paagældende Kommune i Ringkøbing-Kredsen, altsaa Tim Kommune, har man nu fra Hjælpekassebestyrelsens Side under Overvejelse at gaa til Domstolene med denne Sag og faa afgjort, om det virkelig kan være saaledes, at Sogneraadet først kan give Hjælpekassebestyrelsen frie Hænder til at bevilge Understøttelser til Andragerne efter sit bedste Skøn, medens den saa bagefter, naar den kommer med Regningen, kan risikere, at Sogneraadet nægter at honorere den eller nedsætter Beløbet ganske betydeligt i Sammenligning med det, man fra Hjælpekassebestyrelsens Side havde ønsket at yde i Understøttelse. Denne Hjælpekassebestyrelse betragter det, der er sket, som et Løftebrud fra Sogneraadets Side, og den mener, at man kan indanke Sagen til Afgørelse for Domstolene. Jeg vilde betragte det som meget uheldigt, hvis noget isaadan skulde ske, og jeg vil derfor henstille til Udvalgets og Ministerens Overvejelse, at man finder en Form, hvorunder man kan komme de Andragere ude omkring i Landet til Hjælp, som er blevet afvist af Hjælpekassernes Bestyrelser, mange Gange fordi Sogneraadene ikke har villet bevilge de fornødne Penge, saa at Ansøgerne fremtidig kan blive hjulpet i Henhold til Loven, ligesom det i Regelen er sket i Køb-

stadkommunerne, hvor man har behandlet Andragerne ret kulant.

P. Koch: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag. Der er ikke Tvivl om, at der er den samme Grund til nu at forny Loven, som der i sin Tid var til at vedtage den; for de mindre handlendes Vedkommende er der stadig Mangel paa Varer, og noget lignende gælder Haandværkerne med Hensyn til Materiale. Jeg skal anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Pitzner: Fra vor Side havde vi haabet, at naar det Tidsrum var udløbet, for hvilket Loven af 16. December 1918 var givet, vilde Forholdene være saaledes, at det ikke vilde være nødvendigt at forny Loven. I det store og hele tror jeg, at Forholdene ogsaa er saaledes, men selvfølgelig er det ikke udelukket, at der kan være enkelte Fag og ogsaa enkelte handlende, som endnu berøres af Forholdene fra Krigstiden, saa at det vil være formaalstjenligt at kunne yde Understøttelse i den Tid, for hvilken Loven nu foreslaas fornyet. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne gaa med til det foreliggende Lovforslag, men ogsaa jeg ønsker, at det bliver behandlet i et Udvalg.

Selvfølgelig har mange været glade ved Loven, og i København og i de større Byer er der ikke fremkommet nogen Klage over den Maade, hvorpaa Loven er ført ud i Livet; men derimod er der til mig som Formand for Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk kommet ganske overordentlig mange Klager ude fra Landkommuner, hvor Forholdet har været det, at Ansøgerne til Trods for, at de havde de Anbefalinger, der krævedes, og til Trods for, at de Undersøgelser, der foretoges, havde fundet Sted, ikke fik den Støtte, de mente at have Ret til. Vi maatte imidlertid henvise til, at naar Hjælpekassen ikke vilde bevilge Understøttelserne, var der ikke stort at gøre, og vi kunde ikke drive det igennem. Jeg kan imidlertid godt forstaa, at de Vejledninger, der har været givne, og de Beløb, der har været nævnte for Understøttelserne, i enkelte Landkommuner har vakt en vis Undren; man har ment, at det var meget høje Understøttelser, og at de paagældende kom op paa en Indtægt, der var meget høj i Forhold til, hvad der skønnedes at være det gennemsnitlige paa vedkommende Steder, men derfra til pure at nægte at give disse Understøttelser er der